

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Vabilo. — Toplo ali mrzlo prezimovanje čebel. — Nekaj o rodovini naše čebele. —
Kratko poročilo o 21. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Vratislavi. —
Naznanilo. — Listnica.

VABILO

k

obilnem vdeleževanju četrtega občnega zbora

Slovenskega čebelarskega društva

v Ljubljani,

ki bode 23. januarja 1877 v dvorani katoliške družbe pri VIRANTU.

Načrt obravnave:

1. O dveh popoldne ogled male razstavnice čebelarskega orodja.
2. O polutreh pozdrav nazočih zborovalcev in začetek zborovanja.
3. Poročilo o delovanju čebelarskega društva od zadnjega občnega zbora.
4. Pregled in potrjenje letnih računov.
5. Volitev častnih udov.
6. Eden ali po priliki več govorov o čebelarstvu.
7. Nasveti in predlogi posameznih udov.

Da bi se prijatelji čebelarstva zborovanja prav v mnogem številu udeležili, se društveni odbor vljudno priporoča.

Toplo ali mrzlo prezimovanje čebel!

(Sklep.)

I pa vendar preživé čebele tudi hudo zimo, če ravno jih ne opažujemo, opažene pa dostikrat pomrjó! — Res se oboje zgodi; al to vendar ni dokaz, da je čebela za mraz neobčutljiva, ali da bi bilo vse eno, kakor čebelar naredi. To le kaže, da k umnemu prezimovanju je kaj več potrebnega, kakor le tople odeje. Naj bi bilo samo to potrebno, nikoli nobenemu bi čebele ne pomrle. Na kaj vse je treba paziti, poglej predzadnji list (primeri tudi I. letn. str. 73, II. letn. str. 86, III. letn. str. 75 i. s. d.), lahko zgrešimo kmalo eno, kmalo kaj drugega, mnogokrat tudi pomagati ne moremo. Iz tega je tudi razvidno, da ni lahko pravi vzrok kake reči vselej vedeti. Vidimo kaj se zgodi, vzroka pa ne najdemo; ali če mislimo, da smo ga našli, mogoče da ni pravi. Ura n. pr. se nam vstavi, iščemo napake, pa je ne najdemo; ali če je najdemo in odstranimo ter uro obesimo, znabiti ura pri vsem tem ne gré. Ravno taka je s čebelarstvom. Treba je dolge skušnje in mnogo razumnosti.

Pa glej! zavetniki mrzlega prezimovanja ne pravijo, da je topla odeja le nepotrebna, ampak jo tudi dolžijo, da je celó škodljiva. Čebele namreč zarad toplote trpé žejo in začnejo prezgodaj zalego staviti.

Kar tiče čebelno žejo, je pač res, da včasih nastane, česar pa ni toplota kriva. Dostikrat je kriv prepih, kateri skoz panj vleče, ter vso vodeno soparo posuši. Posebno se to lahko zgodí močnim panjem, če imajo že prestar strden ali zleden en méd. Zato je treba v jesen skrbno vse špranje zamazati — bolj male špranjice čebele samé zamažejo ter s tem pokažejo, kaj potrebujejo. Če čebelar sliši čebele zeló šumeti in sumi žejo, naj jim vodé preskrbí, saj vender toliko ne stane. Mnogokrat pa čebele šumijo zarad pomankanja zraka. Umen čebelar jún vé tudi tega preskrbeti.

Pa v toplem panju nastavlja matica prezgodaj zalego! Tega se ni treba nič bati. Kaj čebelam služi, vedó čebele same naj bolj. Če obilno medú nimajo, če družih potrebnih pogojev ni, jih edina toplota ne bo prisilila veliko zaloge nastavljati še celó o poletnem času ne. K temu je vselej potrebno, da je ali zunej dobra paša, ali pa da čebelar umno pita. Da močne čebele blizo svečnice zalego včasih nastavljajo, je pač res, pa če je vreme navadno dobro, si s tem ne bodo nič škodovali. Nevarniše jim je, če je na spomlad zgodaj pretoplo, pozneje pa premrzlo. Da sama toplota čebel ne prisili zalege preveč nastavljati, se razvidi tudi iz tega, da čebele celó tudi o poletnem času prenehajo zalego nastavljati, če ravno imajo mlado rodovitno matico in je sicer vse v redu, če pa ni paše in drugih ugodnih pogojev in čebele po naravnem nagonu čutijo, da jih ne bo tako kmalo. Za take primerljeje vé vsak umen čebelar.

Če prašamo: Kake skušnje imajo čebelarji o toplem in mrzlem prezimovanju, se bomo lahko prepričali, da med desetimi čebelarji bo komaj edin za mrzlo prezimovanje in ta ne iz prepričanja, ampak zarad drugih, raznih vzrokov. Izgledov, kako se godí čebelarjem pri toplem in čebelarjem pri mrzlem prezimovanju, posebno ne moremo naštevati in navajati. — o tem bi se dale velike knjige pisati — ampak le sploh rečemo: Čebele odmrjó pri toplem in pri mrzlem prezimovanju — vsakemu je jasno, da drugače biti ne more; — al če jih pri toplem

prezimovanji odmrje 3 do 6%, jih pri mrzlem odmrje navadno dve tretini in mnogokrat tudi več. Res se znabiti tudi tú primerijo izjeme, da več panjev mogoče tudi večina panjev ostane; al to ni navadni, ampak le izjemni primerljaj. „Ena lastovka pa ne dela spomladi“.

In če take panje preiskujemo, zakaj so odmrli, ne najdemo nobenega vzroka, kakor le mraz in zimo. Dostikrat čebele lepo v gruči sedijo, imajo lepo mlado satovje, tudi medú in hrane zadosti; al zaradi mraza se niso mogle za medom pomikati in odmrle so za lakotjo in zimo.

Prav, bo kdo rekel, še čebele res edino zaradi mraza odmrjô, zakaj pa ne vse? zakaj ne vsakemu? zakaj ne vselej? Odgovarjamo: Marsikaj se na svetu zgodi, če ravno vzroka ne vemo in ne najdemo; mogoče pa da ga bodo potomci našli. N. pr. kolike zdaj vemo od magnetizma, elektrike i. t. d., od česar niso nekdanj nič vedeli ter tudi ne vzrokov preminogih primerljejev. Nekaj si zamoremo pa tudi pojasniti, zakaj neoskrbljene čebele tudi hudo zimo prestopijo. Naj pred je veliko ležeče na legi čebelnjaka, je li v zavetji ali na prepihu. Potem ali je panj zeló ali malo čebeln; pa čemu dalje? Prečitajte še enkrat začetek tega članka, posebno zadnja dva odstavka str. 81 in 82. Mi pa rajši navodimo neko pravljico, *) ki jako dobro pojasnjuje mrzlo prezimovanje.

K nekemu bolnemu kovaču je bil poklican zdravnik, ki je kmalo spoznal, da kovača stresuje huđa mrzlična vročica ter je potreben lek zapisal. To pa bolniku ni dišalo in tudi ne pomagalo; le vun je silil. Žena mu je branila in da bi je ne vkanil, je duri zaklenila, kadar je iz doma šla. Kovač si pa misli: kadar se skozi vrata ne da vun, se pride tudi skozi okno, ter ga odpre, plane vun in gré naravnost v krčmo. Tam povžije kos svinjske pečenke s kislim zeljem in vrček piva. Drugi dan je bil spet pred nakovajem ter pridno po železu udrihal. Zdravnik pridši bolnika pogledat se čudi ter pravi: Glejte, kako je zdravilo hitro pomagalo! Kovač pa pové, kaj je bil včerej naredil in kaj ga je ozdravilo. Zdravnik zmajuje in ne verjame rad tega, vendar si pa zapiše: „Zoper mrzlično vročico pomaga svinjska pečenka s kislim zeljem“. Kmalo potem zbolí nek krojač ravno za tako boleznijo. Poklican zdravnik se ne pomišlja veliko, ampak zapiše mu košček svinjske pečenke s kislim zeljem in vrček ola. Al kaj se zgodi? Krojača so drugi dan poravnali na mrtvaški oder. Zdravnik pride, se še bolj čudi, kakor pri prvem bolniku ter si zapiše: „Svinjska pečenka s kislim zeljem správi kovača na noge, krojača pa na žagance“.

Enako je z mrzlim prezimovanjem. Nekteri panji se čez zimo dobro ohranijo ne zaradi hudega mraza, ampak vkljub temu, ker so bolj čebelni, v zavetji, imajo boljši méd i. t. d., druge pa in večidelj poginejo. Kdor tega ne verjame, naj skuša več zim, v raznih legah čebelnjaka, z raznimi panjevi in gotovo se bo resnice prepričal, pa — plačal jo bo drago z mnogim medom in številom panjev. To je tudi vzrok, da je mnogo zagovarjalcev mrzlega prezimovanja se spreobrnili in nespametno delovanje popustilo ter so postali potem ravno tako vneti zagovarjalci nasprotnega ravnanja — toplega prezimovanja. Marsikterim je zadostovala ena ali druga zima, da so resnico spoznali. Da vsim tudi mnogo zim in škode ne zadostuje, kaj jim hočemo? Neki grešnik se spreobrne kmalo, drugi pozneje, mnogo jih — nikolj? Tako je na svetu bilo in bo.

*) Po „Brünnner Honigbiene“, ki je pa tudi sicer znana.

Da pa zagovarjanje toplega prezimovanja ni le poskušnja, ampak po skušnji potrjena resnica, spoznamo lahko tudi iz tega, da za toplo prezimovanje stoji naj večja večina čebelarjev — gotovo devet desetink in za mrzlo le mala peščica, le komaj desetinka čebelarjev. Na čelu zagovarjalcev toplega prezimovanja čebel je Dr. Dzierzon z vsemi slovečimi učenjaki umnega čebelarstva, ki vsi govorijo iz dolgoletnih, mnogih in raznih skušenj. Toplo prezimovanje panjev je tedaj neovržljiva po vedni skušnji potrjena resnica. Povsod znan izvrsten čebelar Kalb iz Gothe pravi: „Mraz je hud sovražnik čebel. Panji, če so zadosti čebelni in preskrbljeni z dobrim medom, se sicer dolgo časa zimi vstavljajo, pa le na škodo medu in lastnega blagostanja. Če huda zima pritiska, potrebujejo še enkrat toliko hrane, al kaj pravim še enkrat toliko? petkrat, šestkrat toliko, kakor bi potrebovale pri ugodni toploti; in če pri tej (ugodni toploti namreč) odmrje ena čebela, jih odmrje zaradi hudega mraza dvajset in še več“.

S tem tedaj sklenemo članek v glavnem vprašanji: Toplo ali mrzlo prezimovanje čebel? Naj bi vsi čebelarji vse dobro premislili ter po tem ravnali, da bi se jim tudi hude zime ne bilo treba bati, ker bi tudi za velik mraz znali svoje ljubljenske preskrbeti.

Nekaj o rodovini naše čebele.

Kdo ne pozna rad sorodovincev svojih ter znabiti tudi dolgo pot stori, da obišče in se soznani s svojim zlahtnikom ali sorodovincem! Pravemu čebelarju so ljube živalice čebele v srce priraščene, da brez njih ne more biti, tedaj bo gotovo vsak rad kaj čul od sorodovincev naše medunosne čebele, če ravno v ptujih daljnih krajih biva in je zato tudi večji del čebelarjev nikoli vidilo ne bo. Ne mislimo vsih plemen čebelnih naštevati, ker naši udje jih že mnogo poznajo (glej letnik 1873 str. 46—48), ampak le omeniti neko južno-amerikansko pleme zaradi posebne prilike.

Gosp. E. Drory, ustanovitelj neke sloveče čebelarske družbe na Francozkem ter tudi vrednik čeb. lista, je mesto Bordo (Bordeaux) zapustil ter se na Dunaj preselil. On je zraven tega, da je izvrsten čebelar, tudi zlasti zato sloveč, ker je naj berž edini v Evropi, ki se peča z odgojo tako zvanih meliponov in trigonov. O času nekega prijaznega obiskovanja g. vodje Drory, piše Lacher, sem vidil sorodna plemena naše čebele iz južne Amerike. Dasiravno mi je bilo že marsikaj o njih iz naravoslovja znanega, me je vendar veselilo, da sem zamogel njih notranjo napravo in delo natančneje ogledati“.

Južno-amerikansko čebelno pleme se razdeli v šest razrastekov; naj večje teh plemen je še precej manjše, kakor naša navadna čebela. Zadnji del čebele je črn ter ga kinčajo lepi, zlatorumeni obročki. Vsi drugi odrasteki so pa še veliko manjši, nekteri imajo le dve črti dolgosti (bl. 5 milimetrov) ter se vidijo, kakor male mušice. Tudi v unanji podobi n. pr. v glavi, zadnjih nogah i. t. d. se jako močno razločijo od naših čebel; žela nimajo. Prebivajo v posameznih 18 palcev visokih in globokih škatljicah z opazovalnim oknjcem v vraticah. Oknjico nasproti imajo izletna žrelica; pa ne spodaj ampak zgoraj nekoliko pod pokrovom. Pa naj nikdo ne misli, da žrelica so izletnicam naših panjev podobne, — kaj še; izletno žrelice ni nič družega, kakor mala s svedrcem prevrtana luknjica velikosti gosjega peresa. Neko pleme ima navado vsak večer žrelice zalepiti berž kakor jenjajo čebelice letati, zjutraj ga pa spet odlepijo.

Kakor unanja podoba, se razloči tudi notranje delovanje teh čebelic od navadnega delovanja naših čebel. Satovje je precej od začetka temno rjavno, skoraj da črno. Da bi imeli voščene celice kak red, se ne da zapaziti, ampak vse križem razmetano je ena višja druga nižja. Nekatere imajo podobo jajceta ter so po poprečni premeri po palcu široke, druge spet širje ali pa ožje, sicer pa brez umetnosti. Pri nekterih plemenih so take celice, kadar so polne medú zalepljene, pri drugih spet ne. Celice so kmalo blizo vkup, kmalo dalječ druga od druge ter je vmes tú malo, tam veliko prostora, včasih gladkega, včasih vsega grčastega, z besedo o kratkem rečeno: Satovje stoji po koncu, kakor kake večstoletne grajščinske razvaline, ali kakor kaka po požaru ožgana in okajena podrtina. Neko plemo teh južno-amerikanskih čebelic stanuje v nanošenih votlinah popolno podobnih malim gričkom naših belih mravljincev. Pri družem se čuti nek močen duh, od kterega pa vendar človek nevé, kteremu duhu bi ga primerjal. Kakor vodja g. Drory pripoveduje, te čebelice niso vse tako nedolžne, kakor bi človek po tem sodil, da žela nimajo. Neko malo plemo ima močne ščipavnice, s kterimi prav radodarno popada. V rano spusti neko rdečo tekočino, ktera kmalo mehurčke poganja ter vzrokuje po več dni skeleče bolečine; proge so po več tednih še znati. Teh si za odgojo gotovo ne izvolimo, ker nam že naša čebela s svojim žalom zadosti prizadene.

Po „Bienen-Vater“.

S tem naj bo tudi popravljena pomota v poročilu Vratislavske razstave. Tam sem imenoval neko plemo teh čebelic (glej str. 72 tek. leta) „azjatsko“, kakor sem ga slišal imenovati. Sicer pa plemena meliponov in trigonov gotovo tudi v topli Aziji živijo; imenujejo se pa navadno po kraju, od kodar so prinesene.

Da bi se razna plemena južnih, vročih krajev pri nas udomačile, pač menda ni misliti. Da se pa vednost v naravoslovji s takimi članki razširja, bo gotovo vsakemu pametnemu prav.

Kratko poročilo o 21. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Vratislavi.

(Sklep.)

Jaz sem bil prav v zadregi, po kateri poti bi Prago zapustil. Po starem tiru nisem hotel se vračati, ker želel sem kolikor moč novega viditi, tedaj sem šel po severni železnici proti Brnu, kjer se mi je naj več zgodovinskih spominkov obetalo. Prvi večer sem ostal v Kolinu, ker ime mi je bilo že zdavnej znano. Kolin ima prav lepo lego na malem gričku nad Labo v sredi polja. Šteje menda kakih 10 tisuč prebivalcev ter ima slovečo trgovino, le raznih tovarn je štirinajst. Tú je bila l. 1757 znana bitka s Prusi, kjer je bil Fric veliki od avstrijskega vojskovodje Daun-a premagan in Praga rešena. Meni pa se je primerilo, da sem se v gostilnici sošel z možem, ki je Ljubljano poznal. Bil je profesor, in je ravno prišel na novo ustanovljeno gimnazijo — prav veren in vrl narodnjak češki. Bila sva si kmalo znanca ter sva o naših razmerah in homatijah blizo polnoči kramljala. Zarad verne značajnosti (celó pred jedjo in po jedi je molil, kar se dandanašnji pri svetnih ljudeh ne nahaja prepogosto), sem mu šaljivo malo ponagajal, da ima malo tovaršev. „Da bi ne bil tri leta bolan, bi jih naj berž več imel“, mi je smeja se odgovarjal.

Tudi jaz sem se malo k znanemu liberalstvu nagibal; pa v tako dolgi bolezni — nisem mislil da bom kdaj več na noge stopil, — kaj sem hotel delati, kakor brati, in le dobrim knjigam se imam zahvaliti, da sem bil tudi dušno brezvernega liberalstva ozdravljen. Niste prvi, nekemu svetniku se je tudi tako godilo, mu pravim. Da, ga dobro poznam (sv. Ignacija); mu tudi nisem podoben, pa vernosti vendar upam ne bom več zgubil. Po vsaki ceni je hotel, da bi bila vkup šla vodji se poklonit, kar mi pa čas ni dopuščal. V Kolinu sem čul tudi češki govor in češko cerkveno petje; bila je namreč ravno nedelja. Če rečem, da se mi je (jugoslovencu) malo prepočasno in bolj tužno dozdevalo, ne povem nič novega.

Od Kolina je prav prijazna vožnja proti Moravskemu; skoraj pri vsaki postaji je kako večje ali manjše zgodovinsko znano mesto: Hohenmauten, Pardubice, Wildenschwert i. t. d. Svet je bolj gričnat, dobro obdelan in tudi prijaznega gojzda ne manjka. Tako smo dospeli do Zvitave, ki je že pod Olomuško nadškofijo. Razprostirajo se tu daleč okrog lepe ravnine in planjave, dokler se železnica pri Brusavi v dolgo, če dalje ožje sotesko zavije. Zadnjih štir ali pet postaj pelje železnica po ozki dragi z vednimi predori; do Brna jih mora saj kakih deset biti, znabiti še več. Nekteri so posebno dolgi; železnica je mogla tu veliko stati. Na koncu drage je Brno, glavno mesto Moravskega. Mesto je čedno, ima sloveč grad Spielberg in posebno veliko suknjarij (tovarn za suknjo,) ki imajo zdaj zarad turške vojske dela čez mero. Posebnega se mi v Brnu ni primerilo, ker sem le toliko časa tam bil, da sem si mesto ogledal. Odhajaje sem pa vendar novico zvedel, s katero znabiti komu vstrežem. In sicer, da je mleko in kruh v Brnu zastonj dobiti ter nima nobene cene; toraj naj se revni in sploh, kateri se s tem dvojim zadovoljijo, nemudoma tje podajo. Da bi tiste potolažil, ki so se znabiti že v Pragi nad menoj pohujšali, kakor bi se bil tam preveč po gostilnicah potikal, sem šel v Brno na večer v kavarno na „belega“. Platil sem 18 soldov s kruhom in mlekom vred. Čakaje na kolodvoru sem pa drugi dan le „črnega“ vzel ter plačal 18 soldov; toraj očitno, da kruh in mleko je v Brnu zastonj. Bi le li ne bilo prav take pijavke na suho dejati? Jaz sem prvi pri zaroti ter obetam da na Bernskem kolodvoru ne bom več „črnega“ pil! Unkraj Brna je posebno čedno Moravsko mesto Bretislav ali Lundenburg, od kodar pelja odrastek železnice v Mikulovo ali Nikolsburg, kjer je bilo l. 1866 premirje med Avstrijo in Prusijo sklenjeno. Tudi tu se razprostirajo neizmirne planjave in ravnine do znanega Moravskega polja (Marchfeld), in do Dunaja. Le memogredé bodi toraj povedano, da na Moravskem polju blizu Vagrama, kjer je bila l. 1809 znana bitka z Napoleonom I., sem vidil spet enkrat domačo rastlino, namreč velike njive ajde.

Vožnja proti Dunaju, bodi si od ktere strani hoče, je o lepem vremenu naj prijetniša, kar si človek more le želeti in razgled proti Dunaju velikansk. Od daleč se vidi Dunaj, kakor gojzd ali morje zalih pobištev. Dve, tri postaje proti cesarskemu mestu se peljaš skoraj skozi in skozi v sredi lepih hiš in vasi. Florisdorf, Mödling, Hetzendorf, Gumpoldkirchen in druge vasi so kar mesta za-se. Popisovanje Beča ali Dunaja, stolnega mesta našega cesarstva, se ne morem lotiti, ker mi časa in prostora pomanjkuje; potopis se mi je namreč nehoté preveč raztegnil. Tudi mislim, da je vsak bralec naše „Čebele“ od Dunaja več ali manj slišal. Le to omenim, da sem v cerkvi sv. Štefana ravno vun gredé nenadoma in nepričakovano se sošel z župnikom svojega rojstnega kraja g. K. Kako ljubi znanec v tujem kraju človeka razyeseli, si vsak lahko misli. Hodila sva toliko časa vkup, cerkve

in lepoto stolnice Avstrijske pregledovaje, da sem bil popoldne srečno železnico zamudil. V škodo mi vendar drugo ni bilo, kakor da sem se mogel potem celo noč po železnici dalje voziti, za kar pa sem bil pred dovolj odškodvan.

Ravno tako moram opustiti obširniši potopis od Beča do doma, da se nekterim čez mero ne zaguljim *) ter omenim le važnije vtise in primerljeje. Velikanski misli ste bili in izpeljani izvrstno: vodotoč iz Semeringa v Beč in železnica čez visoko pregorje Semeringa do Mürzuschlag-a. Mislite si: od Dunaja do Semeringa je 19 postaj, tedaj saj kakih 30 ur daljave n. pr. kakor od Ljubljane do Maribora (saj vožnja od Beča do Semeringa toliko časa vpotrebuje) in vendar je voda od Semeringa po vodotoču tako izpeljana, da je vse velikansko mesto z dobro pitno vodo preskrbljeno. Pa ne mislite, da teče skozi sredo mesta v vodotoču kakor v potoku; ne ampak po ceveh je napeljana kakor gaz za plinovo svečavo, v vsako hišo in palačo do četrtega in petega nadstropja ter družega treba ni, kakor v zid udelano pipo odpreti, da dobi vsak trenutek mrzle studenčine, kolikor kdo hoče. Vsa izpeljava velikanske misli pač stane ogromno število denarja nekako blizo 25 milijonov gld.; za posamezne hiše, pa naprava ravno ni predraga. Če sem prav čul: Kolikor veder vodé kdo potrebuje na dan, toliko goldinarjev plača na leto. Res malo za toliko pripravnost in dobroto; donašanje ali dopeljavanje vode bi moglo mnogo več stati. Ravno taka velikanska misel je bila: delanje železnice čez pregorje Semeringa. Železni konj, dasi sicer močen, vendar navkreber težkosopiha; tudi navzdol mnogo trpi ter grè prav počasno. Vožnja od unstranjskega podnožja do tastranjskega v „Mürzuschlagu“, traja s poštnim vlakom blizo dve uri, tedaj si daljavo vsak bralec lahko predočiti. Da bi je bilo tú treba mnogo podzidovalnih, podpornih zidanj, predorov i. t. d. treba, si lahko mislite. Vsakemu, kateri se čez Semering pelja, še dolgo potem v ušesih doní beseda „Edelweiss“ — „očino zelišče“. Je pa to neka planinska cvetica, katero dekleta v raznih šopkih potnikom v prodaj ponujajo. Ravno nekaj dni popred se je bil nek fantin očino zelišče iskaje vbil, ker mu je noga spodrknila ter je v prepad padel. V takrajšnim podnožji so Mürctaljski kmetovalci ravno rež želi (20. septembra) ter je v stuge stavkal (ostrv pravijo nekje po Dolenjskem). Kozelce sem že nekaj postaj od Celja le bolj po redkem vidil, unkraj Maribora menda nobenega več. Čudno, mi Slovenci ne moremo biti brez te resnično dobre kmetijske naprave, drugod po svetu je pa komaj ali tudi le po imenu ne poznajo ne!

Proti Gradcu se peljaje je spet prav lep razgled po mestu, ki pa človeka več tako ne zanimiva, ker je že lepšega proti Dunaju vidil. Kaj o Gradcu reči, moram že zavolj prostora opustiti; tudi je po Slovenskem o njem še bolj znano, kakor od drugih mest že zarad mnogih dijakov, ki tam svoje visoke pravoslovne šole dovršujejo. Zarad prijetne lege in zdravega zraka doslužneni pokojniki raznih stanov se posebno radi tú vstanovljajo ter svojo pokojnino smrti čakaje uživajo.

*) Nek brezimen listničar se pritožuje, da je potopis predolg (pisatelj je popolno vaših misel, zato je več ko polovico opustil, kar bi bil še lahko omenil) pa to bi listničar rad prizanesel, al: „da v moralčno presojevanje segate, to nikakor ne gre“. G. brezimnež! bi se bili vi imenovali, bi se bila lahko porazumela; al tako — ste vi krivi, da sem spet v staro napako padel. Kaj vas je tako razjarilo? Znabiti . . . , no znabiti poznate prislovico: Če se nekemu na rep stopi . . . ? Sicer pa je brezimnost prava zajčja srčnost — komaj teh vrstic odgovora vredna.

Konečno naj omenim le še dveh primerljejev. Tje se peljaje je v Celji vstopilo mnogo mladih fantov, ki so bolj ali manj vinjeni se prav brezobzirno, graje vredno obnašali. K sreči so razposajenci kmalo izstopili ter smo imeli pokoj in priliko obnašanje presojevati. V graji se je posebno odlikovalo troje oseb, vedno povdarjaje surovost slovensko. Obnašanje zagovarjati mi pač ni bilo v mislih in mi ne bo milovaje ga mora vsak izobražen obsoditi. Kakor nalašč vstopi na postaji Pragerhof nekaj delalcev, ki so bili očitno vsi nemci. In njih obnašanje! O kratkem rečem: Slovenci so bili res predrzni razujzdanci, pa vendar še ljude, proti tem. So bile pred vice za potovalce, je bil zdaj živ pekel — sosed soseda ni več razumel. K sreči tudi to ni dolgo trpelo, šli so le postajo naprej zaradi nedeljskega kratkočasje. Nisem se mogel zdržati, da bi ne bil rekel: No, gospodje! kako vam pa nemški razgrajalci dopadejo? „Kaj hočete, mi nekdo odgovarja, saj vidite da so sami delalci“. Bog zna mu zavrnem, znabiti so bili prejšni Slovenci tudi sami delalci! Vtihnili smo vsi, porazumeli pa mislim, da smo se. — Proti Gradcu gredé vstopi na neki postaji mnogo kmetijskega ljudstva. Vprašani kam gredó so rekli, da na božjo pot k „Mariji Trost“ (Marija tolažbe). Kak razloček obnašanja teh in unih! Res, obnašali so se prav čedno; človeku se po sili vriva misel: Zakaj neki brezverni liberalci toliko grajajo božjapota? Zaradi nerodnosti, ki se včasih godijo? Ne, — teh tudi mi ne zagovarjamo; ampak vzrok graje je nekje drugej. Jaz pa zaradi tega nisem primerljeja navodil, ampak nekaj družega je vzrok. Čul sem namreč vse izreke, samo pravoslavne nemškega ne. Maria Trošt, M. Tröšt, M. Treuš, M. Travšt in še kaj enacega. Tako nemci. Nič jim ne oponašamo, prašamo pa vendar: Zakaj neki se Slovincem vsaka še tako mala razlika tako mnogokrat očita ter rado oponaša?

Pridšega proti Mariboru, tedaj na slovensko zemljo, zopet pozdravljajo prijazne vinske gorice in homci kinčani z belemi cerkvami, ktere potnik v ptujih krajih vedno pogreša. Vedni spremen po Slovenskem nekako potnika vse drugačje zanima in razvedruje, kakor vedna enakost preobširnih ravnin in planjav. Rad gré človek ptuje dežele pogledat, pa še rajše se domú vrača.

Povsod lepo, naj lepše domá,
Blagor vsakemu, kdor ga ima.

J. J.

Naznanilo.

Nek star čebelar ponuja v prodaj dober, pošten méd in sicer stot po 33 gld. v škafih.

Kaj več se izvé pri vredništvu.

Prosimo, da bi se naši stari udje kmalo oglasili, ter tudi po moči in okoljšinah razglasovali naše vabilo na obilni pristop k čebelarskemu društvu, da vemo kar potrebno, poskrbeti za list in prilogo.

Listnica opravištvá.

G. M. A. učit. priprav. v K. Kterega? Starejega. Kaj več zdaj ni mogoče.

G. L. B. v L. „Če bomo obljubo spelnili!“ Da, kakor hitro se dosti naročnikov oglasi. Ta pogoja je bila pristavljena; prosimo, je ne pozabiti.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.
Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.